

Súd: Okresný súd Rožňava
Spisová značka: 6C/75/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7617213845
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 06. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ing. Judita Gabonaiová Hrenčuková
ECLI: ECLI:SK:OSRV:2020:7617213845.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Rožňava, sudkyňou Mgr. Ing. Juditou Gabonaiovou Hrenčukovou, v právnej veci žalobkyne JUDr. Silvie Kollárovej, advokátky, so sídlom Štúrova 29, 054 01 Levoča, IČO: 42 027 047, proti žalovanému Slovenskej republike v mene ktorej koná Generálna prokuratúra SR, so sídlom Štúrova 2, 812 85 Bratislava, o náhradu škody s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu žalobkyne **z a m i e t a** .

II. Súd **n e p r i z n á v a** stranám sporu náhradu trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala náhrady škody - vyplatením nemajetkovej ujmy v peniazoch s príslušenstvom v celkovej výške 100.000,00 Eur s príslušenstvom, a to spoločne a nerozdielne od pôvodne žalovaných - Ministerstva vnútra SR a Generálnej prokuratúry SR titulom nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania. Túto výšku považovala za primeranú a iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na spôsobenú ujmu a nakoľko ju vo veľmi výraznej a značnej miere poškodilo rozhodovanie a nesprávny úradný postup vyšetrovateľa PZ z OR PZ, ÚJaKP z Popradu, nesprávny úradný postup a rozhodovanie okresného prokurátora a prokurátora Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi, prokurátora Krajskej prokuratúry v Košiciach a prokurátora - povereného námestníka pre trestný úsek Generálnej prokuratúry SR v konaní vedenom pred OR PZ, ÚJaKP v Poprade č. k. ORP-516/OEK-PP-2009 a v súdnom konaní vedenom pred OS Rožňava č. k. 1T 48/2012, pred KS v Košiciach č. k. 8To 70/2012 a pred NS SR č. k. 6Tdo 32/2013, čo malo a stále má za následok aj rozsiahlu degradáciu a dehonestáciu jej osoby, jej vysokej odbornosti, cti, vážnosti a dôveryhodnosti, ktorá zákonne a čestne vždy vykonávala, vykonáva a bude vykonávať advokátske povolanie. Podľa jej právneho názoru, je v danom prípade preukázaný aj dôležitý verejný záujem, nakoľko sa jedná o štátne orgány, ktoré majú zo zákona povinnosť chrániť zákonnosť a ústavnosť a v tomto konkrétnom prípade je bez pochyb preukázané pochybenie označených štátnych orgánov, ktoré úradne postupovali a vydali rozhodnutia v rozpore so zákonom. Dňa 11.11.2009 doručenkou prevzala uznesenie vyšetrovateľa PZ z OR PZ, ÚJaKP v Poprade č. k. ČVS: ORP-516/OEK-PP-2009 mjr. Mgr. T. B. zo dňa 05.11.2009, podľa ktorého bola stíhaná ako obvinená za prečin neoprávneného podnikania podľa ust. § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a/ TZ s poukázaním na ust. § 138 písm. b/TZ čl. vyš. 12,13. Podkladom pre vznesenie obvinenia voči jej osobe pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin neoprávneného podnikania bolo uznesenie P SAK z 04.07.2008 pod č. 2702/08 o jej pozastavení výkonu advokácie podľa ust. § 8 ods. 1 písm. c/ zák. č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zák. č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní v znení neskorších predpisov - čl. vyš. spisu 203. Na toto uznesenie P SAK reagovala tak, že dňa 26.08.2008 predložila do podateľne Krajského súdu v Prešove nielen žalobný návrh na preskúmanie uznesenia SAK č. 2702/08

z 04.07.2008, ale aj návrh na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia čl. vyš. spisu 61, 62. Bolo v tejto súvislosti nesporným faktom to, že uznesenie P SAK č. 2702/08 z 04.07.2008, podľa ktorého jej bol pozastavený výkon advokácie od 30.07.2008, bolo prvostupňovým rozhodnutím a teda stále bolo neprávoplatné a nevykonateľné a v zmysle tam uvedeného poučenia bolo preskúmateľné súdom - § 11 zákona o advokácii platný a účinný v tomto období a tiež z dôvodu, že predmetné zákonné ustanovenie sa nezmieňovalo o odkladnom účinku, tak sa malo za to, že dané uznesenie odkladný účinok má. Vtedy platné zákonné ustanovenie § 11 tiež neodkazovalo na žiadne subsidiárne použitie iného právneho predpisu. Faktom bolo však to, že KS v Prešove svojím uznesením z 09.09.2008 pod č. 1S 54/2008-20 postúpil predmetnú žalobu KS do Košíc ako súdu miestne príslušnému tak, že zákonná lehota na podanie žalobného návrhu zostala zachovaná. KS v Košiciach konal vo veci pod č. k. 6S 112/2008. O týchto relevantných skutočnostiach konajúci vyšetrovateľ PZ mjr. Mgr. T. B. vedel už v rámci trestného stíhania vo veci - podľa jej vyjadrenia z 29.07.2009 a tam priložených príloh, no aj napriek tomu ju obvinil pre prečin neoprávneného podnikania svojím uznesením č. ČVS: ORP-516/OEK-PP-2009 z 05.11.2009. Pozoruhodnou skutočnosťou bolo však to, že v odôvodnení predmetného uznesenia sám vyšetrovateľ PZ mjr. Mgr. T. B. konštatuje, že: „k veci pri svojom výsluchu ako svedka doložila relevantné doklady aj JUDr. O. I.“ Od samého začiatku trestného stíhania tvrdila, že je nevinná v celom rozsahu tohto bezprecedentného, účelovo vykonávaného, na objednávku vykonávaného a nedôvodného obvinenia a má za to, že týmto účelovým obvinením jej bola odopretá spravodlivosť v konaní a prokurátor JUDr. S. I. urobil z práva neprávom pokiaľ preukázateľne považoval jej dôslednú a zákonnú obranu za účelovú a neakceptovateľnú. Preukázateľným faktom je to, že podala proti celému výroku uznesenia o vznesení obvinenia pre prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1,2 písm. a/ TZ s poukázaním na ust. § 138 písm. b/ TZ v zákonnej lehote dôvodnú sťažnosť s prílohami z 12.11.2009, - čl. spisu 15-19, ktorú síce vyšetrovateľ PZ mjr. Mgr. T. B. postúpil svojím listom zo dňa 19.11.2009 na OP v SNV - čl. spisu 14, no pozoruhodne o predmetnej sťažnosti arbitrárne a nezákonne rozhodol prokurátor KP v KE JUDr. M. M. svojím uznesením z 05.01.2010 pod č. k. 1/2 KPt 350/09-9 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol čl. spisu 23-24, pritom účelovo a arbitrárne vychádzal z doplneného ust. § 11 zákona o advokácii, ktorý bol doplnený zák. č. 304/2009 Z. z. s účinnosťou od 01.09.2009 tak, že k § 11 sa na začiatku vložila nová veta: „proti rozhodnutiu komory o pozastavení výkonu advokácie a o vyčiarknutí zo zoznamu advokátov nie je prípustný opravný prostriedok.“ Lenže jej prípad sa na toto doplnené zákonné ustanovenie nevzťahoval. Svojím listom z 12.11.2009 vzniesla námietku zaujatosti voči konajúcejmu vyšetrovateľovi PZ mjr. Mgr. T. B. a tiež voči jeho priamemu nadriadenému Ing. L. I. - vedúcemu odboru ekonomickej kriminality na OR PZ, ÚJaKP v PP, nakoľko z obsahu tejto jej námietky nepochybne vyplývala nielen jej dôvodná a opodstatnená obava a pochybnosť o ich nezaujatosti vo vzťahu k jej osobe, ale aj dokázala dôvodné pochybnosti ohľadne objektivity a zákonnosti vedenia vyšetrovania a rozhodovania daného skutku. Poukázala o. i. na to, že Ing. L. I. ako priamy nadriadený vyšetrovateľovi PZ mjr. Mgr. T. B. viedol osobne, nezákonne a účelovo vyšetrovanie voči jej osobe v rr. 2000-2003, kedy v dňoch 23.11. 2001 - 25.11.2001 došlo k nepochopiteľnej, v dejinách justície ojedinelej a k doteraz neobjasnenej udalosti - ku krádeži celého vyšetrovacieho spisu viažúceho sa k jej osobe z kancelárie vtedajšieho vyšetrovateľa PZ Ing. L. P. I. umiestnenej v budove OS v Poprade, čím došlo ku kompletnému odcudzeniu dôkazov, ktoré svedčili v jej prospech a vtedajší vyšetrovateľ PZ Ing. L. I. jej jednoznačne zmaril spravodlivosť v konaní - č. ČVS: KÚV-7/20-1999. Uvádza, že doteraz jej nie je známy výsledok vyšetrovania krádeže spisu, ktorý viedla Vojenská obvodná prokuratúra v Prešove sp. zn. 6/02 - podľa písomného údaju uvedeného v obžalobe ná-/mestníčky okresného prokurátora v PP JUDr. Q. V. pod č. 1Pv 107/00 z 12.03.2004 na str. 18 pod bodom 18., čo stále znamená a má za následok permanentné porušovanie jej ústavného práva na spravodlivý proces. Svojím uznesením zo dňa 19.11.2009 pod č. ČVS: ORP-516/OEK-PP-2009 sa mjr. Mgr. T. B. nevylúčil z vykonávania úkonov trestného konania - ČL spisu 29-31. Na toto uznesenie reagovala dôvodnou a v zákonom stanovenej lehote podanou sťažnosťou zo dňa 27.11.2009 - čl. spisu 33-37. O tejto sťažnosti rozhodol riaditeľ OR PZ v PP pplk. Mgr. W. Š. svojím arbitrárnym, právne nepresvedčivým, nepreskúmateľným a nejasným uznesením zo dňa 01.12.2009, pod č. p. ORP-944/JKP-2009 tak, že jej sťažnosť vyhodnotil ako nedôvodnú - čl. spisu 40-43. Na toto uznesenie reagovala písomnou námietkou zo dňa 09.12.2009 - čl. spisu: 99-101. Aj napriek týmto právne nepresvedčivým, nepreskúmateľným a arbitrárnym rozhodnutiam Prezídium PZ svojím uznesením č. p. PPZ-684/JKP-OJP-2009 z 04.01.2009 neodňalo danú trestnú vec OR PZ, ÚJaKP v PP, pritom sa preukázateľne v odôvodnení svojho uznesenia nevyporiadalo so všetkými ňou uvedenými argumentami jasným a presvedčivým spôsobom - č. vyš. spisu 44,45. Svojím listom zo dňa 10.08.2010 sa obrátila priamo na GP SR JUDr. Q. D. a žiadala preskúmať postup policajta v tejto trestnej veci - čl. spisu 103-106. Pozoruhodne však k tejto jej žiadosti zaujal arbitrárne a právne nepreskúmateľné stanovisko nie JUDr. Q. D., ale dozorový prokurátor OP v SNV JUDr. S. I. vo svojom liste z 06.10.2010

pod č. 1 Pv 364/09-38 - či. spisu 108-110. Na základe obyčajného listu dozorového prokurátora OP v SNV JUDr. S. I. zo dňa 09.01.2012 pod č. k. 1Pv 364/09-61 bola upovedomená o tom, že podal na ňu na OS v SNV obžalobu pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1,2 písm. a/ TZ s poukazom na ust. § 138 písm. b/ TZ. Na to reagovala svojím návrhom zo dňa 20.01.2012 na prikázanie veci inému súdu a adresovala ho na OS v SNV, kde vec bola vedená pod č. k. 1T 3/2012. Následne rozhodoval o delegácii KS v Košiciach, ktorý dňa 29.02.2012 vydal uznesenie pod č. k. 6 Nto 1/2012-324 o odňatí trestnej veci proti jej osobe OS v SNV a prikázal to na prejednanie a rozhodnutie OS v Rožňave. Na základe jej námietky v konečnom dôsledku rozhodol NS SR svojím uznesením č. 2 Ndt 6/2012 z 22. 05.2012 tak, že jej trestnú vec OS v Rožňave neodňal. Preukázateľným faktom je to, že sa konečne dočkala zákonných, ústavne súladných, presvedčivých a jasných rozhodnutí zo strany súdov - OS v RV, KS v KE a NS SR v jej naozaj nezmyselnej, účelovej, na objednávku vykonávanej a nedôvodne vykonštruovanej trestnej veci. Okresný súd v Rožňave svojím uznesením č. 1T 48/2012-372 z 21.06.2012 zastavil trestné stíhanie vedené proti jej osobe pre prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1,2 písm. a/ TZ s poukazom na ustanovenie § 138 písm b/ TZ z dôvodu, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 02.10.2012 a je vykonateľné v spojení s uznesením KS v KE sp. zn. 8To 70/2012. Na základe právne a skutkovo nedôvodnej, účelovo vykonštruovanej a nepreskúmateľnej sťažnosti okresného prokurátora v SNV JUDr. W. N. z 27.06.2012 č. k. 1Pv 364/09-68 vo veci konal ako odvolací súd - Krajský súd Košice, ktorý dňa 02.10.2012 rozhodol zákonným a ústavne súladným uznesením č. 8To 70/2012-408 tak, že zamietol sťažnosť okresného prokurátora. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 02.10.2012. Bolo pre ňu naozaj nepochopiteľné, že JUDr. Q. D. ako poverený námestník pre trestný úsek GP SR v. z. generálneho prokurátora, podal dňa 24.04.2013 do podateľne OS v RV dovolanie zo 16.04.2013 pod č. k. XV/1 Pz 35/13-4 a to z dôvodu podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ TP. O dovolaní rozhodol NS SR svojím zákonným, ústavne súladným a jasne právne a skutkovo preskúmateľným uznesením č. 6Tdo 32/2013 z 26.06.2014 tak, že dovolanie generálneho prokurátora odmietol. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť a stalo sa vykonateľným dňa 26. 06.2014. Konečne sa dočkala zákonnosti a spravodlivosti zo strany súdov pri doslova účelovo a objednávkovy zameranej dehonestácii a degradácii jej osoby zo strany orgánov činných v trestnom konaní v tomto konkrétnom prípade. Takmer päť rokov trvalo doslova a do písmena bezprecedentné, nedôvodné, účelovo a objednávkovy zamerané trestné stíhanie jej osoby pre prečin neoprávneného podnikania, nepochopiteľne sa špekulatívne a arbitrárne zahmlievalo platné a účinné ustanovenie § 11 zákona o advokácii a podsúvalo sa ust. § 11 zákona o advokácii, ktoré však bolo novelizované zák. č. 304/2009 Z. z. s účinnosťou od 01.09.2009 - čo sa ale nevzťahovalo na jej prípad. Má za to, že je jednoznačne obeťou nezákonného rozhodovania a nesprávneho úradného postupu jednak zo strany okresného prokurátora OP v SNV JUDr. W. N., prokurátora OP v SNV JUDr. S. I., prokurátora KP v KE JUDr. M. M. a námestníka GP SR JUDr. Q. D., a preto ako obeť preukázateľne a primerane žiada o spravodlivé zmiernenie následkov, ktoré ju postihli nezákonným rozhodovaním a s tým súvisiacim nezákonným úradným postupom. Je absolútne zrejmé, že nedôvodné obvinenie jej osoby pre prečin neoprávneného podnikania spôsobilo doslova dehonestáciu a degradáciu jej mena a jej odbornosti na súdoch a orgánoch činných v trestnom konaní v Prešovskom a Košickom kraji a je veľmi ťažké vôbec dúfať z jej strany, že by jej súdy po takej „ nálepke “ dali šancu na ustanovenie obhajoby ex offio. Okrem toho, nenormálny stres aj z tohto nedôvodného a vykonštruovaného obvinenia mal za následok jej zdravotné problémy - počnúc od 03.01.2017 je PN a dňa 17.01.2017 bol na nej vykonaný extrémne náročný, no úspešný operačný zákrok - mala vyoperovaný mozgový nádor v UNB - Kramáre, na Neurochirurgickej klinike LF UK. Tvrdí, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je a v tomto jej prípade ani nemôže byť dostatočným zadosťučinením vzhľadom na následky a ujmy, ktoré ju postihli, ako aj na rozsiahlu degradáciu a dehonestáciu jej osoby, jej vysokej odbornosti, cti, vážnosti a dôveryhodnosti, ktorá zákonne a čestne vždy vykonávala, vykonáva a bude vykonávať advokátske povolanie, a preto trvá na náhrade škody - vyplatením nemajetkovej ujmy v peniazoch spoločne a nerozdielne od žalovaných Ministerstva vnútra SR a Generálnej prokuratúry SR vo výške 100.000,00 Eur v celom rozsahu preto, že túto výšku považuje za primeranú. V prípade, že nebude jej dôvodný a oprávnený finančný nárok s príslušenstvom uspokojený v plnej výške podľa tejto žaloby, tak určite využije ďalšie právne kroky, ako aj rozsiahlu medializáciu celého prípadu, vrátane medzinárodnej medializácie, ktorej predmetom bude podrobný a dôkazovo podložený nezákonný, nesprávny, arbitrárny, účelovo zameraný a na objednávku vykonávaný spôsob, postup a rozhodovanie vedené proti jej osobe zo strany orgánov činných v trestnom konaní. V súlade s ust. § 15 a nasl. zák. č. 514/2003 Z. z. v znení neskorších predpisov svojím písomným podaním z 15.05.2017 predložila prostredníctvom poštovej prepravy na G P SR a na MV SR žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Na túto žiadosť z MV SR nemala doručenú žiadnu odpoveď a GP SR ju svojím listom zo dna

26.06.2017 pod č. k. VI/4 Gc 81/17/1000-6, ktorý doručenkou prevzala dňa 07.07.2017 upovedomila o tom, že jej žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odmietla ako nedôvodnú, lebo nespĺňa zákonom stanovené podmienky. Aké vlastne zákonom stanovené podmienky jej žiadosť nespĺňala vybavujúca štátna zamestnankyňa GP SR neuviedla a tiež postupovala v rozpore so zákonom - § 16 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. keď jej nezaslala výzvu na odstránenie nedostatkov žiadosti v určenej lehote. K ďalším argumentom obsahujúcim tento list sa vyjadrovať nebude, pretože zákonným a ústavne súladným spôsobom jasne, určite, dostatočne a preukázateľne dokázala nesprávny úradný postup a nezákonné rozhodnutia zo strany prokurátorov. Aj napriek tomu má za to, že nárok na náhradu škody - vyplatením nemajetkovej ujmy v peniazoch s príslušenstvom je pre ňu dôvodný, nepochybne relevantným a zákonným spôsobom preukázaný, je jasne, určite a zrozumiteľne zafinovaný jeho výškou 100.000,00 Eur s príslušenstvom a túto výšku považuje jednoznačne za preukázanú, nakoľko vznikla v príčinnej súvislosti s nesprávnymi a nezákonnými úradnými postupmi žalovaných subjektov a preto navrhuje, aby súd po vykonanom dokazovaní vydal vo veci náhrady škody zákonný a spravodlivý rozsudok.

2. Ministerstvo vnútra ako pôvodne žalovaný v 1/ rade sa k žalobe vyjadrilo podaním zo dňa 16.07.2018. Vo svojom vyjadrení uviedli, že v každom sporovom konaní je pre úspešnosť žaloby jednou zo základných povinností žalobcu preukázať vecnú legitimitáciu strán konania. Je preto povinnosťou žalobcu preukázať, kto je stranou konania a až po splnení tejto povinnosti je možné pristúpiť k preukazovaniu oprávnenosti či neoprávnenosti žalobcom tvrdeného zásahu do jeho práv. Ministerstvo vnútra SR považuje za vadné, že žalobkyňa označila pasívne vecne legitimovaný subjekt - 2x štát v spojení s orgánmi príslušnými konať v ich mene. Jedná sa o vadu procesného zastúpenia žalovanej, čo je prekážkou v ďalšom postupe v konaní, a preto má za to, že je potrebné vadu odstrániť postupom podľa § 129 CSP. S poukazom na ČL 6 CSP v spojení s ustanovením § 149 a nasl. CSP vzniesli námietku nedostatku procesnej spôsobilosti konať v tejto veci v mene štátu, a preto s poukazom na Čl. 8 CSP navrhli, aby súd prvej inštancie pred ďalším postupom vo veci ustálil orgán príslušný konať v prejednávanej veci v mene žalovanej - Slovenskej republiky a súčasne vzniesli námietku premlčania všetkých žalobcom uplatnených nárokov. Ministerstvo vnútra SR vo svojom vyjadrení poukazyvalo na rozhodnutie Krajského súdu v Košiciach č.k.: 2Co 237/2013-112 zo dňa 15.05.2014, ako aj na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn.: 16Co/48/2013 zo 04.07.2013, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn.: 17Co 984/2013 zo dňa 26.02.2014, uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn.: 3 Co/377/2013 zo dňa 20.03.2014, ktorým bol zrušený rozsudok Okresného súdu Košice I, č.k. 25C/251/2010-58 zo dňa 14.03.2013, rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 10Co/135/2013 zo dňa 26.03.2015 a rovnako aj na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo 500/2014 zo dňa 24.03.2015. Ministerstvo vnútra SR k poukazom na citovanú judikatúru zastáva názor, že v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. nie sú splnené predpoklady, aby orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky bolo Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ale orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky by mala byť Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ktorej toto postavenie prislúcha na základe ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z. a preto vzniesol námietku nedostatku procesnej spôsobilosti konať v mene Slovenskej republiky v tejto právnej veci. S poukazom na dôvodne vznesenú a riadne odôvodnenú námietku nedostatku procesnej spôsobilosti Ministerstva vnútra Slovenskej republiky konať v tomto prípade v mene štátu, s poukazom na zásadu hospodárnosti konania vyjadrenú v čl. 8 CSP, ako aj s poukazom na to, aby prostriedky procesnej obrany mohol účinne uplatniť ten orgán, ktorý je na to príslušný, týmto navrhlo Ministerstvo vnútra SR súdu prvej inštancie, aby pred ďalším postupom v prejednávanej veci ustálil, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ako orgán verejnej moci v zmysle § 4 zákona č. 514/2003 Z.z. je príslušná konať v tejto právnej veci v mene žalovanej Slovenskej republiky a aby ďalej pokračoval v konaní už iba s príslušným orgánom verejnej moci na strane žalovaného, teda s Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky. Rovnako z opatrnosti ako aj z dôvodu hospodárnosti konania namietali premlčanie všetkých žalobkyňou uplatnených nárokov. Všetky žalobkyňou uplatnené nároky t.j. náhradu nemajetkovej ujmy, ako aj náhradu trov konania, vrátane prípadných trov právneho zastúpenia treba odvíjať od uznesenia Okresného súdu Rožňava č.k. 1T/48/2012-372 zo dňa 21.06.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.10.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/70/2012-408 zo dňa 02.10.2012. Nakoľko všetky žalobkyňou uplatnené nároky sú viazané zásadne na rozhodnutie Okresného súdu Rožňava, č.k. 1T/48/2012-372 zo dňa 21.06.2012, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, je potrebné začiatok plynutia premlčacej lehoty v zmysle ustanovenia § 19 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. určiť tak, ako to vyplýva z rozsiahlej ustálenej súdnej praxe, odo dňa nadobudnutia právoplatnosti uvedeného

rozhodnutia. Rozhodnutie Okresného súdu Rožňava, č.k.: 1T/48/2012-372 zo dňa 21.06.2012, ktorým bolo trestné stíhanie zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci, nadobudlo právoplatnosť dňa 02.10.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/70/2012-408 zo dňa 02.10.2012. Premlčacia lehota na uplatnenie akýchkoľvek nárokov titulom nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu v dôsledku uvedeného právoplatného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z.z. teda začala plynúť doručením uvedeného právoplatného rozhodnutia, čiže minimálne dňom - 03.10.2012 je márne uplynula po troch rokoch, minimálne dňom 03.10.2015. Žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. bola Ministerstvo vnútra SR doručená dňa 17.05.2017. Žaloba o náhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. bola žalobkyňou na Okresný súd Spišská Nová Ves doručená dňa 17.07.2017, teda po márnom uplynutí premlčacej lehoty na uplatnenie nároku na náhradu škody - nemajetkovej ujmy. S poukazom na uvedené, Ministerstvo vnútra SR, ako orgán verejnej moci, ktorý nie je príslušný konať v mene žalovanej - Slovenskej republiky, s poukazom na rozsiahlu a ustálenú súdnu prax v skutkovo a právne zhodných prípadoch navrhol, aby pred ďalším postupom vo veci ustálil orgán verejnej moci príslušný konať v predmetnej právnej veci v mene žalovanej Slovenskej republiky a aby ďalej pokračoval v konaní už iba s príslušným orgánom verejnej moci - Generálnou prokuratúrou Slovenskej republiky na strane žalovanej a s poukazom na dôvodne vznesenú námietku premlčania práva, následne žalobu žalobkyne o náhradu škody vedenú na Okresnom súde Rožňava pod sp. zn. 6C/75/2017 v celom rozsahu.

3. Pôvodne žalovaný v 2/ rade - Generálna prokuratúra SR sa k žalobe vyjadril podaním zo dňa 31.07.2018, v ktorom uvádza, že z obsahu a pripojených príloh bolo zistené, že podaniu žaloby predchádzal postup žalobkyne v zmysle § 15 zákona č. 514/2003 Z.z., v rámci ktorého bola dňa 25.05.2017, cestou Ministerstva vnútra SR na Generálnu prokuratúru Slovenskej republiky Bratislava doručená žiadosť JUDr. O. I. o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a to vyplatením nemajetkovej ujmy vo výške 100.000 Eur spoločne a nerozdielne s Ministerstvom vnútra SR. Z písomného vyjadrenia Generálnej prokuratúry SR Bratislava č. VI/4 Gc81/17/1000- 6 z 26.06.2017 vyplýva, že Generálna prokuratúra Slovenskej republiky uplatňovaný nárok na náhradu škody pre JUDr. O. I. neuspokojila, a preto žiadosť o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody odmietla. Keďže spôsob vybavenia žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody na Generálnej prokuratúre SR je relevantný aj pre súdne konanie, žalobkyňou uplatňovaný nárok na náhradu škody považoval za nedôvodný. K obsahu podanej žaloby a k uplatnenému nároku žalobkyne na náhradu škody uviedol, že podľa § 4 ods. 1 písm. f/ zákona č. 514/2003 Z.z. orgánom konajúcim v mene štátu je Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu (§ 38 zákona č. 153/2001 Z.z. o prokuratúre) v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní. Pre osvedčenie nároku na náhradu škody musia byť jednoznačne preukázané všetky atribúty vzniku zodpovednosti štátu za škodu tak, že musí byť jednoznačne preukázaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci alebo musí byť rozhodnutie orgánu verejnej moci pre nezákonnosť zrušené príslušným orgánom, tiež musí byť jednoznačne preukázaný vznik škody a príčinná súvislosť. V danom prípade uvedené podmienky absentujú. Žalobou sa žalobkyňa vo vzťahu k žalovanému domáha náhrady nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. tvrdiac, že nemajetková ujma jej boli spôsobené nesprávnym úradným postupom prokurátora Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves v dôsledku toho, že dňa 06.04.2009 začal voči žalobkyňi trestné stíhanie pre prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, pretože neoprávnene vykonávala činnosť advokátky napriek tomu, že rozhodnutím Slovenskej advokátskej komory (SAK) jej bol pozastavený výkon advokácie, a že následne uložil vyšetrovateľovi OR PZ v Poprade pokyn, na základe ktorého vyšetrovateľ uznesením sp.zn. ORP-516/OEK-PP-2009 z 05.11.2009 vzniesol obvinenie žalobkyňi za prečin neoprávneného podnikania podľa § 251 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zákona, ktorý mala spáchať tak, že od 30.07.2008 do 25.06.2009 v Levoči a inde vykonávala činnosť advokátky aj napriek tomu, že rozhodnutím predsedníctva Slovenskej advokátskej komory jej bol na uvedené obdobie pozastavený výkon advokátskej činnosti podľa § 8 ods. 1 písm. c/ zákona č. 586/2003 Z.z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov. Za nezákonné žalobkyňa považuje aj uznesenie prokurátora Krajskej prokuratúry sp.zn. 1 KPt 350/09-9 zo dňa 05.01.2010, ktorým prokurátor zamietol sťažnosť žalobkyne podanú proti uzneseniu vyšetrovateľa OR PZ v Poprade o vznesení obvinenia, tiež podanie obžaloby na žalobkyňu Okresnému súdu v Spišskej Novej Vsi dozorovým prokurátorom Okresnej prokuratúry v Spišskej Novej Vsi. Poukazuje tiež na nedôvodnosť sťažnosti okresného prokurátora OP Spišská Nová Ves č.k. 1Pv 364/09-68 z 27.06.2012 podanej proti uzneseniu Okresného súdu v Rožňave sp.zn. 1T/48/2012 zo dňa

21.06.2012 o zastavení trestného stíhania proti žalobkyni a na nedôvodnosť dovolania generálneho prokurátora SR sp.zn. XV/1 Pz 35/13 zo 16.04.2013, podaného Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky. V tejto súvislosti zastávam názor, že v danom prípade nie je preukázaný nesprávny úradný postup ani existencia nezákonného rozhodnutia, na základe ktorého by prináležal nárok žalobkyne na nemajetkovú ujmu v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Skutočnosť, že súd zastavil trestné stíhanie voči žalobkyni a že sťažnosť prokurátora odvolacím súdom bola zamietnutá ako nedôvodná, nezakladá nezákonnosť uznesenia o vznesení obvinenia a neznamena, že obžaloba bola podaná nedôvodne. Podľa výsledkov dokazovania v prípravnom konaní bolo preukázané, že sa žalobkyňa dopustila skutku, ktorý vykazoval znaky stíhaného trestného činu. Prokurátor podal na ňu obžalobu, aby v konečnom dôsledku rozhodol súd. Prokurátor mal pri podávaní obžaloby za nesporne preukázané, že bola bez akýchkoľvek pochyb naplnená aj subjektívna stránka v konaní žalobkyne. Sama žalobkyňa v dovolaní uviedla dôkaz, ktorý vyvracal jej prezentovanú nevedomosť o tom, že uznesenie SAK o pozastavení výkonu jej funkcie ako advokátky bolo vykonateľné, pretože okrem správnej žaloby o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia SAK Bratislava č. 2702/2008 zo dňa 04.07.2008 podala aj žiadosť o odklad vykonateľnosti rozhodnutia, ktoré žiadala preskúmať. Teda konala ako osoba s právnickým vzdelaním s vedomosťou o tom, že uznesenie SAK je vykonateľné. Je potrebné tiež uviesť, že voči žalobkyni boli zrušené opatrenia o ustanovení obhajcu (ex offa) a v ďalšom období nebola ustanovená za obhajcu iba na základe oznámenia SAK, ktoré komora adresovala na súdy a prokuratúry v územnom obvode sídla, kde vykonávala právnickú prax, po tom, ako jej SAK pozastavila výkon funkcie v súvislosti s jej neprávoplatným odsúdením za úmyselný trestný čin na nepodmienečný trest odňatia slobody, ale nie v súvislosti s jej trestným stíhaním v tejto veci, ako na to mylne poukazuje vo svojej žalobe. Nemožno teda prijať záver, že by uznesenie o vznesení obvinenia bolo vydané bez existencie relevantných podkladov, a preto by ho bolo nutné považovať za nezákonné. Za nezákonné nemôže byť automaticky považované každé začatie trestného stíhania, resp. každé vznesenie obvinenia, ktoré nevedlo k právoplatnému odsúdeniu obvineného, resp. obžalovaného, bez posúdenia a zohľadnenia osobitostí trestného prípadu. V danej veci nie je splnená základná podmienka úspešného uplatnenia náhrady škody, a to existencia nezákonného rozhodnutia alebo nesprávneho úradného postupu. Vzhľadom k tomu neexistuje právny titul pre priznanie náhrady škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z.. Uznesenie o vznesení obvinenia nemožno považovať za nezákonné len z dôvodu, že obvinený nebol právoplatne odsúdený. Súdy majú zakaždým skúmať, či došlo k porušeniu základných zásad trestného konania vyjadrených v § 2 zákona č. 301/2005 Z.z.. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov orgánmi činnými v trestnom konaní. V predmetnej trestnej veci k porušeniu základných zásad trestného konania nedošlo. Vo vzťahu k vzniku nároku na priznanie nemajetkovej ujmy musia byť splnené podmienky zodpovednosti štátu za vznik uplatneného nároku. Žalobkyňa svoj nárok na priznanie nemajetkovej ujmy opiera o nedôvodné obvinenie jej osoby pre prečin neoprávneného podnikania, ktoré malo spôsobiť dehonestáciu a degradáciu jej mena a jej odbornosti na súdoch a orgánoch činných v trestnom konaní v prešovskom a košickom kraji, pričom uvádza, že toto nedôvodné obvinenie malo za následok vznik jej zdravotných problémov počnúc od 03.01.2017 s absolvovaním operačného zákroku. Základným predpokladom nemajetkovej satisfakcie je existencia nemajetkovej ujmy, t.j. skutočnosť, že došlo k neoprávnenému zásahu majúceho za následok zníženie dôstojnosti alebo vážnosti dotknutej osoby v spoločnosti v značnej miere, v dôsledku čoho k náprave nepostačujú iné právne prostriedky. Nemajetková ujma má byť určitou náhradou za protiprávny stav, ktorý spôsobil nenapraviteľnú ujmu v nemajetkovej sfére dotknutej osoby. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmou bol žalovaný toho názoru, že nepriaznivý zdravotný stav žalobkyne (ako sama uvádza, počnúc od 03.01.2017), či prípadnú dehonestáciu jej mena a odbornosti nemožno jednoznačne pripísať práve trestnému stíhaniu za prečin neoprávneného podnikania, pretože rozhodujúcim pre začatie a vedenie trestného stíhania voči žalobkyni v danej veci bolo rozhodnutie predsedníctva Slovenskej advokátskej komory č. 2702 zo dňa 04.07.2008 o pozastavení výkonu advokácie, vydané s použitím § 8 ods. 1 písm. c/ cit. zákona o advokácii v nadväznosti na tak podstatnú okolnosť, ktorou bol neprávoplatný rozsudok Okresného súdu v Poprade sp.zn. 5T/74/2006-3802 zo dňa 08.04.2008, ktorým bola žalobkyňa uznaná vinnou z trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/, ods. 2 písm. a/, písm. c/ Trestného zákona účinného do 31.12.2005 a trestný čin prijímania úplatku podľa § 160 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona platného do 31.08.1999 a bol jej uložený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere štyroch rokov a trest zákazu činnosti vykonávania riadiacich a rozhodovacích funkcií v orgánoch štátnej a verejnej správy na dobu 10 rokov. Sumarizáciou uvedených skutočností možno dospieť k záveru, že v danom prípade nie je preukázané súčasné splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok zodpovednosti štátu za škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., keď nie je preukázaný nesprávny úradný postup orgánov prokuratúry, či nezákonné rozhodnutie, nemajetková ujma a príčinná

súvislosť medzi vytýkaným nesprávnym úradným postupom, či nezákonným rozhodnutím a nárokom na nemajetkovú ujmu. Prokurátor nezodpovedá za celý výsledok trestného konania a na vznesenie obvinenia boli v čase jeho vydania splnené všetky zákonné podmienky, z dôvodu ktorého nebolo príslušnou prokuratúrou zrušené v konaní o sťažnosti. So zreteľom na vyššie uvedené žalovaný navrhol, aby súd žalobu v celom rozsahu zamietol. V podaní zo dňa 27.08.2018 žalovaný uvádza, že sa v celom rozsahu pripája k vyjadreniu Ministerstva vnútra SR v časti uplatnenej námietky premlčania všetkých žalobkyňou uplatnených nárokov.

4. Žalobkyňa vo svojich podaniach zo dňa 26.08.2018 a 10.10.2018 navrhla súdu vykonanie viacerých dôkazov. K vyjadreniam žalovaných uviedla, že má za to, že pasívna legitímácia u Ministerstva vnútra SR je dôvodná a opodstatnená. Jedná sa len o filozofické a špekulatívne vyvíňovanie sa zo zodpovednosti za nedôvodné a nezákonné rozhodnutia vyšetrovateľa PZ mjr. Mgr. T. B. a riaditeľa OR PZ pplk. Mgr. W. Š.D.. Zároveň poukázala na Uznesenie NS SR sp. zn. 6Cdo/149/2011 z 26.09.2012. Kategoricky odmietala premlčanie ňou uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy s poukazom na Uznesenie NS SR z 26.06.2014 sp. zn. 6Tdo 32/2013, podľa ktorého bolo dovolanie odmietnuté, pričom uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 26.04.2014. Zároveň poukázala na Uznesenie ÚS SR I. ÚS 455/2012 - 37, ktoré možno analogicky použiť na daný prípad. Zdôraznila ust. § 19 ods. 2 Zákona č. 514/2003 Z.z. v platnom znení. K argumentom, ktoré uviedol žalovaný sa ani nevyjadrovala, nakoľko ho považovala v celom rozsahu za nezákonné, pochybné a nedôsledné. Vo vzťahu k uplatnenej výške náhrady nemajetkovej ujmy poukázala na Rozsudok NS ČR z 20.01.2016 sp. zn. 30Cdo 2865/2015.

5. Rozsudkom Okresného súdu Rožňava č. k. 6C/75/2017 - 371 zo dňa 25. 06. 2019 súd žalobu žalobkyne zamietol a priznal žalovanému v 1/ rade a žalovanému v 2/ rade náhradu trov konania podľa pomeru úspechu vo veci vo výške 100%.

6. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podala odvolanie žalobkyňa bez uvedenia odvolacích dôvodov s tým, že tieto doplní súdu do 31.8.2019. Dôvody odvolania doplnila podaním doručeným súdu dňa 3.9.2019 a aj keď išlo o doplnenie odvolacích dôvodov po uplynutí lehoty na podanie odvolania v rozpore s ust. § 365 ods. 3 CSP, s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27.2.2018 sp. zn. 6Cdo/175/2017 odvolací súd prejednal toto odvolanie žalobkyne, keďže v čase jeho rozhodovania bola vada odvolania, spočívajúca v absencii odvolacích dôvodov, odstránená. Žalobkyňa v odvolaní namietala nesprávne právne posúdenie veci súdom prvej inštancie, pokiaľ považoval ňou uplatnený nárok za premlčaný (odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h/ CSP). Argumentovala tým, že súd prvej inštancie mal aplikovať ust. § 106 ods. 2 Občianskeho zákonníka, v zmysle ktorého, ak ide o škodu spôsobenú úmyselne, právo na náhradu škody sa premlčí za 10 rokov odo dňa, keď došlo k udalosti, z ktorej škoda vznikla. Záver o premlčaní ňou uplatneného nároku považovala za nesprávny aj s poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR, ktorým bolo odmietnuté dovolanie generálneho prokurátora SR proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach o zamietnutí sťažnosti proti uzneseniu o zastavení jej trestného stíhania, pričom uznesenie Najvyššieho súdu SR nadobudlo právoplatnosť dňa 26.6.2014. Nakoniec argumentovala tým, že pre začiatok plynutia premlčacej doby je podstatný deň, keď došlo k ukončeniu trvania zásahu do jej osobnostných práv, lebo právo na náhradu nemajetkovej ujmy možno uplatniť prvýkrát až deň nasledujúci po dni, v ktorom došlo k ukončeniu zásahu do osobnostných práv. Namietala ďalej nezákonnosť konania na Okresnom súde v Rožňave, ktorého výsledkom je napadnutý rozsudok s odôvodnením, že právoplatné uznesenie Krajského súdu v Košiciach zo dňa 6.10.2017 sp. zn. 12NcC/29/2017, ktorým bola vec prikázaná na prejednanie Okresnému súdu Rožňava, má vadu uvedenú v ust. § 365 ods. 1 písm. a/,b/ CSP a táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci. K uvedenej vade došlo z toho dôvodu, že jej návrh na prikázanie veci inému súdu tej istej inštancie mimo Košického a Prešovského kraja z 18.7.2017 sudkyňa okresného súdu nesprávne posúdila ako iba vznesenie námietky zaujatosti sudcov Okresného súdu v Spišskej Novej Vsi, kde sa konanie pôvodne viedlo a nevyhodnotila jej návrh vo vzťahu k ust. § 39 ods. 2 CSP. Následne Krajský súd v Košiciach uznesením sp. zn. 12NcC/29/2017 zo dňa 6.10.2017 spor prikázal na prejednanie Okresnému súdu Rožňava a proti tomuto uzneseniu nemala možnosť podať odvolanie. Doposiaľ teda nebolo rozhodnuté o jej návrhu na prikázanie veci z dôvodu vhodnosti v zmysle § 39 ods. 2 CSP (odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c/ CSP). Vo vzťahu k uzneseniu Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 12NcC/29/2017 namietala, že toto má vady uvedené v ust. § 365 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP. Navrhla preto napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. Krajský súd v Košiciach po preskúmaní rozsudku súdu prvého stupňa a konania, ktoré mu predchádzalo Uznesením č. k.: 6Co/2/2020 - 468 zo dňa 10. 03. 2020, rozsudok zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

8. Odvolací súd v tomto konkrétnom prípade dospel k záveru, že súd prvej inštancie vo veci konal so žalovaným, ktorý nebol riadne zastúpený, čím došlo v konaní k takej vade, na ktorú odvolací súd prihliada ex offio v zmysle ust. § 380 ods. 2 CSP, aj keď nebola v odvolacích dôvodoch uplatnená. Pokiaľ žalobca v žalobe označil štát, ale nesprávne identifikoval štátny orgán oprávnený konať za štát, súd vyzve žalobcu na odstránenie tejto vady v súlade s ust. § 129 CSP. Pokiaľ by ale v priebehu konania vyšlo najavo, že z hľadiska uplatneného nároku žalobou konkrétny štátny orgán označený ako orgán oprávnený konať za štát nemá pôsobnosť v tomto prípade za štát konať, súd bude ďalej z úradnej moci konať s tým, do ktorého kompetencie vec spadá, nakoľko povinnosť konať s takto oprávneným subjektom mu vyplýva zo zákona. Rovnako bude súd postupovať v prípade, ak by žalobca ako štátny orgán označil niekoho, kto neexistuje alebo nie je štátnym orgánom (viď Civilný sporový poriadok, Komentár, Doc. JUDr. Marek Števeček, PhD. a kolektív, C.H.Beck, 2016, str. 257). V prejednávanej veci nešlo o prípad, že by nebol označený štátny orgán, ktorý má za štát konať, ale išlo o prípad, kedy za štát majú konať dva štátne orgány, a to Ministerstvo vnútra SR a Generálna prokuratúra SR, čo je v rozpore s ustanovením § 4 zákona 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 1.1.2013 v spojení s ust. § 73 CSP. Keďže žalobkyňa označila v rozpore s vyššie citovanou zákonnou úpravou dva štátne orgány, ktoré mali konať v mene štátu, bolo povinnosťou súdu ustáliť, ktorý štátny orgán v tejto prejednávanej veci koná v mene Slovenskej republiky a z úradnej povinnosti ďalej konať už len s týmto štátnym orgánom. Pokiaľ súd konal v mene štátu s dvoma štátnymi orgánmi, konal so stranou sporu, ktorá nebola riadne zastúpená a neboli tak splnené procesné podmienky pre riadne konanie veci, pričom išlo o odstrániteľný nedostatok podmienky konania. Tento nesprávny postup súdu mal vplyv aj na rozhodnutie vo veci, keď súd rozhodoval voči nároku ako uplatnenému voči dvom subjektom, hoci v skutočnosti išlo iba o jeden subjekt a takto rozhodol aj o trovách konania, keď tieto štátu priznal dvakrát.

9. Odvolací súd zaujal stanovisko, že návrh žalobkyne zo dňa 19.7.2017 (č.l. 46 spisu) podľa obsahu nemožno považovať za návrh na prikázanie veci inému súdu z dôvodov vhodnosti podľa § 39 ods. 2 CSP, keďže tento návrh odôvodnila výlučne zaujatosťou sudcov Okresného súdu Spišská Nová Ves, neuviedla žiadne výnimočné dôvody pre delegovanie veci inému súdu a tento iný súd, ktorému sa má vec postúpiť, ani neoznačila. Nedôvodná je teda odvolacia námietka žalobkyne, že o jej návrhu z 19.7.2017 doposiaľ nebolo rozhodnuté.

10. Odvolací súd mal za to, že je dôvodné odvolanie žalobkyne čo do záveru súdu prvej inštancie o premlčaní ňou uplatneného nároku, a to z dôvodu, že v tomto štádiu konania je záver súdu o premlčaní žalobou uplatneného nároku predčasný. Pre posúdenie začiatku plynutia premlčacej doby je teda rozhodujúci deň, kedy sa žalobkyňa ako poškodená dozvedela o škode (§ 19 ods. 1 prvej vety zákona 514/2003 Z.z.). Súd prvej inštancie stotožnil deň nadobudnutia vedomosti žalobkyne ako poškodenej o škode s dňom právoplatnosti uznesenia Krajského súdu v Košiciach zo dňa 2.10.2012 sp.zn. 8To/70/2012, ktorým bola zamietnutá sťažnosť prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu v Rožňave sp.zn. 1T/48/2012 zo dňa 21.6.2012 o zastavení trestného stíhania, ktoré uznesenie nadobudlo v ten istý deň (2.10.2012) aj právoplatnosť. Úvahy súdu, na základe ktorých dospel k tomuto záveru, však nie sú z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejme. Sám pritom správne považoval za moment, kedy sa žalovaná ako poškodená mala dozvedieť o škode, moment doručenia, resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým mala byť škoda spôsobená. Pre jednoznačný záver o tom, kedy žalobkyňa začala plynúť subjektívna 3-ročná premlčacia lehota na uplatnenie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonne vedeným trestným stíhaním, je preto potrebné jednoznačne ustáliť deň, kedy bolo žalobkyňi uvedené uznesenie doručené, pretože aj podľa názoru odvolacieho súdu je získanie vedomosti o tomto rozhodnutí momentom, keď sa žalobkyňa ako poškodená dozvedela o tom, že jej vznikla škoda, pričom zároveň v tom čase už bolo zrejme, aj kto za ňu zodpovedá, keďže subjekt zodpovedný za škodu je stanovený priamo zákonom. Od tohto momentu si teda mohla uplatniť nárok na náhradu škody najprv návrhom na jeho predbežné prejednanie a následne v prípade nevyhovenia tomuto návrhu aj na súde s tým, že počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 premlčacia doba neplynula, najdlhšie však počas 6-tich mesiacov odo dňa podania žiadosti o predbežné prerokovanie nároku.

11. Odvolací súd sa nestotožnil s námietkou žalovanej, že nárok na náhradu škody si mohla prvýkrát uplatniť až potom, čo nadobudlo právoplatnosť uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 26.6.2014 sp.zn.

6Tdo 32/2013, t.j. až 26.6.2014, keďže toto rozhodnutie najvyššieho súdu nemalo žiadny vplyv na stav, aký tu bol už ku dňu právoplatnosti rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach 2.10.2012, kedy už z tohto rozhodnutia bolo zrejmé, že došlo k zastaveniu trestného stíhania žalobkyne.

12. Úlohou súdu v ďalšom konaní bolo vadu zastúpenia žalovaného odstrániť tak, že bude konať iba so Slovenskou republikou ako žalovaným, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra Slovenskej republiky vzhľadom na citované ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b/ a f/ zákona 514/2003 Z.z., znova rozhodnúť vo veci a dbať o to, aby štruktúra odôvodnenia rozsudku zodpovedala ust. § 220 ods. 1 CSP a aby rozsudok bol zrozumiteľný a preskúmateľný nielen pre súd, ale aj pre strany sporu.

13. V súlade s vyššie uvádzanými právnymi závermi súdu vyššieho stupňa vyplývajúcimi z jeho uznesenia (Uznesenie Krajského súdu v Košiciach č. k.: 6Co/2/2010 - 468 zo dňa 10. 03. 2020) tunajší súd opätovne pristúpil k posúdeniu nároku žalobkyne.

14. Súd vo veci nariadil pojednávanie a vec prejednal a rozhodol v neprítomnosti žalobkyne, podľa § 180 Civilného sporového poriadku.

15. Žalovaný - Generálna prokuratúra SR na pojednávaní uviedol, že po zrušení rozsudku tunajšieho súdu Krajským súdom v Košiciach a po doplnení dokazovania má za to, že dôkazná situácia v danom konaní sa nemení. Naďalej trval na vznesenej námietke premlčania pričom mal za to, že všetky nároky uplatnené žalobkyňou sú premlčané. Aj sám túto skutočnosť preveroval. Uznesenie KS v Košiciach zo dňa 02.10.2012 bolo žalobkyňi doručené dňa 14.12.2012, to znamená, že žalobkyňa si svoje nároky uplatnila po uplynutí subjektívnej trojročnej premlčacej doby.

16. Súd vykonal dokazovanie výsluchom žalovaného a oboznámením sa s listinnými dôkazmi založenými v spise a zistil nasledovný skutkový stav.

17. Z Uznesenia OS Rožňava sp. zn. 1T/48/2012 zo dňa 21.06.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.10.2012 súd zistil, že trestné stíhanie proti žalobkyňi bolo zastavené, pretože tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvodom na postúpenie veci. Predmetné Uznesenie nadobudlo právoplatnosť v spojení s Uznesením KS v Košiciach sp. zn. 8To/70/2012 - 408 zo dňa 02.10.2012, ktorým KS v Košiciach podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. poriadku zamietol sťažnosť prokurátora.

18. Uznesenie KS v Košiciach sp. zn. 8To/70/2012 - 408 zo dňa 02.10.2012 bolo žalobkyňi doručené dňa 14.12.2012, čo potvrdila vlastnoručným podpisom na doručenke, ktorej fotokópia sa nachádza na č.l. 480 súdneho spisu.

19. Zo žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody - postúpenie žiadosti zo dňa 19.05.2017 vyplýva, že Ministerstvu vnútra SR bola dňa 17.05.2017 doručená žiadosť žalobkyne o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, pričom žalobkyňa žiadala náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 10.000,- eur. Predmetná žiadosť bola postúpená Ministerstvom vnútra SR generálnej prokuratúre ako orgánu príslušnému konať v mene SR.

20. Súd sa tiež oboznámil s Uznesením OR PZ - Úrad justičnej a kriminálnej polície Poprad ČVS: ORP-516/OEK-PP-2009 zo dňa 05.11.2009, Uznesením slovenskej advokátskej komory č. 2702/08 zo dňa 04.07.2008, s návrhom žalobkyne na preskúmanie Uznesenia slovenskej advokátskej komory č. 2702/08 zo dňa 04.07.2008 a návrhom na odloženie vykonateľnosti napadnutého uznesenia zo dňa 26.08.2008, s vyjadreniami Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves 1 Pv364/09 - 10 zo dňa 26.10.2009, č. 1 Pn 88/09 - 2 zo dňa 05.02.2009, s oznámením SAK zo dňa 16.01.2009, s Uznesením Okresnej prokuratúry Spišská Nová Ves č. 1 Pv 364/092 zo dňa 06.04.2009, s Uznesením KS v Košiciach č. k. 6S/112/2008 - 22 zo dňa 30.03.2011, s Uznesením NS SR sp. zn. 5Sžo/21/2011, 5Sžo/36/2011 zo dňa 25.08.2011, s Uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach č. 2KPt 350/09-9 zo dňa 05.01.2009, s dovolaním generálneho prokurátora SR č. XV/1 Pz 35/13 - 4 zo dňa 16.04.2013, s Uznesením NS SR sp. zn. 6Tdo 32/2013 zo dňa 26.06.2014, právoplatným dňa 26.06.2014, s vyjadrením generálnej prokuratúry SR, netrestný odbor zo dňa 26.06.2017, s opatreniami OS Spišská Nová Ves k.č.: 2 Pv 820/08 zo dňa 20.01.2009, k.č.: ORP 672/OEK - SN - 2008 zo dňa 21.01.2009, k.č.: OPP - 1585/SV - SN - 2008 zo dňa 05.02.2009, zo dňa 09.02.2009, k.č.: ORP - 124/OVK - SN - 2009 zo dňa 17.02.2009 (pre sp. zn. 0Tp 483/2008, 0Tp 508/2008, 0Tp 506/2008, 0Tp 507/2008), s odpoveďou na žiadosť o

súčinnosť OS Spišská Nová Ves zo dňa 20.05.2009, s oznámením SAK zo dňa 16.01.2009, s UZN KS Košice č. k. 12NcC/29/2017 - 75 zo dňa 06.10.2017, s námietkou žalobkyne zo dňa 12.10.2017, s dovolaním žalobkyne zo dňa 05.12.2017, s UZN OS Rožňava č. k. 6C/75/2017 - 114 zo dňa 08.01.2018, s námietkou zaujatosti žalobkyne zo dňa 23.01.2018, s UZN OS RV č. k. 6C/75/2017 - 134 zo dňa 30.01.2018, so sťažnosťou žalobkyne zo dňa 16.02.2018, s UZN NS SR sp. zn. 4Cdo 30/2018 zo dňa 23.04.2018, s UZN OS Rožňava č. k. 6C/75/2017 - 152 zo dňa 22.05.2018, s vyjadrením generálnej prokuratúry SR zo dňa 30.05.2013, s fotokópiou článku z rozhodnutí NS ČR - preukazovanie vzniku nemajetkovej ujmy spôsobenej pri výkone verejnej moci, s návrhom na prikázanie sporu inému súdu tej istej inštalácie z dôvodu vhodnosti podľa § 39 ods. 2 CSP žalobkyne zo dňa 20.11.2018, s UZN OS RV č. k. 6C/75/2017 - 328 zo dňa 16.01.2019 a s UZN NS SR sp. zn. 6Ndc 6/2019 zo dňa 17.04.2019, právoplatným dňom 07.05.2019.

21. Súd skúmal vecnú legitímáciu strán sporu, ktorou sa rozumie hmotnoprávny vzťah účastníka konania k prejednávanej veci, pričom aktívnu legitímáciu má žalobca a pasívnu má žalovaný. Strany sporu musia disponovať vecnou legitímáciou. Vecnou legitímáciou sa rozumie stav podľa hmotného práva, podľa ktorého účastník konania je subjektom práv alebo povinností, ktoré sú predmetom sporu. Nedostatok pasívnej legitímácie znamená, že niekto o kom žalobca tvrdí, že je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti, nie je. Určenie právneho subjektu, ktorý v danom prípade je nositeľom hmotnoprávnej povinnosti má zásadný význam z hľadiska určenia vecnej pasívnej legitímácie na strane žalovaného.

22. Pasívna legitímácia strany sporu - Slovenskej republiky je nespochybniteľná.

23. Posúdenie, ktorý orgán je príslušný konať v mene štátu, má však len procesný význam z hľadiska predmetu sporu. Otázka, ktorý orgán štátu vzhľadom na obsah a povahu daného sporu má v mene žalovaného konať, nie je otázkou pasívnej legitímácie žalovaného, zistené nedostatky v zastúpení žalovaného majú povahu nedostatku procesných podmienok konania (R 48/1967).

24. V prípade, ak súd je toho názoru, že za štát má konať iný orgán, ako bol označený žalobcom v žalobe, je povinný sa postarať o odstránenie procesnej vady žaloby. Pri odstraňovaní tejto procesnej vady žaloby je súd povinný žalobcu poučiť o tom, ktorého štátneho orgánu sa prejednávaná vec týka. Dokonca aj v prípade, ak žalobca neoznačí správne štátne orgány, ktoré konajú v mene štátu, je súd povinný v záujme rýchlo vedeného konania konať s orgánom, ktorý je oprávnený v týchto vzťahoch menom štátu vystupovať.

25. Podľa ustanovenia § 73 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, na konanie štátu pred súdom sa použijú ustanovenia osobitného predpisu o konaní za štát.

26. Podľa ustanovenia § 135 ods. 1,2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ak je stranou štát, v žalobe sa označuje uvedením jeho názvu a názvu štátneho orgánu alebo právnickej osoby, ktorá za štát koná. Ak je stranou štátne orgány, v žalobe sa označuje uvedením názvu tohto štátneho orgánu.

27. V zmysle § 3 ods. 1 zákona 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 1.1.2013 (ďalej len zákon 514/2003 Z.z.) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci a/ nezákonným rozhodnutím, b/ nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, c/ rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe alebo d/ nesprávnym úradným postupom.

28. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, ak v trestnom konaní škodu spôsobil vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru, a

1. prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo

2. vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora

29. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z., vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Generálna prokuratúra Slovenskej republiky, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom súdnom konaní, v trestnom konaní alebo správnom konaní.

30. Pôvodne žalovaný v 1/ rade Ministerstvo vnútra vzniesol námietku svojej procesnej spôsobilosti konať v mene Slovenskej republiky v predmetnom konaní. Uviedol, že by prichádzal do úvahy ako žalovaný v predmetnom konaní v zmysle ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 514/2003 Z.z. len v prípade, ak by prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu a nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. V tomto prípade však vyšetrovateľ Policajného zboru v Poprade konal na základe záväzného pokynu dozor vykonávajúceho prokurátora, ktorý následne sťažnosť žalobkyne proti vznesenému obvineniu zamietol a súčasne vo veci podal obžalobu. Na základe uvedeného žalovaný v 1. rade zastáva názor, že v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. nie sú splnené predpoklady, aby orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky bol žalovaný v 1. rade, ale orgánom oprávneným konať v mene Slovenskej republiky by mal byť jedine žalovaný v 2. rade, ktorému toto postavenie prislúcha na základe ustanovenia § 4 ods. 1 písm. f) zákona č. 514/2003 Z.z..

31. Keďže žalobkyňa označila v rozpore s vyššie citovanou zákonnou úpravou dva štátne orgány, ktoré mali konať v mene štátu, bolo povinnosťou súdu ustáliť, ktorý štátny orgán v tejto prejednávanej veci koná v mene Slovenskej republiky a z úradnej povinnosti ďalej konať už len s týmto štátnym orgánom.

32. Na základe uvedeného, súd v konaní ďalej konal s Generálnou prokuratúrou SR ako orgánom konajúcim v mene Slovenskej republiky, hoci žalobkyňa pôvodne v návrhu označila dva štátne orgány, ktoré mali konať v mene štátu a to aj Ministerstvo vnútra SR.

33. Tunajší súd písomným oznámením zo dňa 22.05.2020 oznámil Generálnej prokuratúre SR ako aj Ministerstvu vnútra SR, že v konaní bude pokračovať z úradnej moci so Slovenskou republikou ako žalovaným, v mene ktorej koná Generálna prokuratúra (pôvodne žalovaný v 2/ rade) vzhľadom na ustanovenie § 4 ods. 1 písm. b) a f) zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení účinnom od 01.01.2013 a s poukazom na závery Uznesenia Krajského súdu Košice sp. zn. 6Co/2/2020 zo dňa 10.03.2020 bod 20., 21, 28, a 32, kedy vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci koná v mene štátu Generálna prokuratúra SR, ak škodu spôsobil štátny orgán podľa osobitného predpisu v občianskom, trestnom, alebo správnom konaní a nie Ministerstvo vnútra SR, ktoré koná v mene štátu, len ak spôsobil škodu vyšetrovateľ, alebo poverený príslušník Policajného zboru SR a ad 1.) Prokurátor nezamietol sťažnosť proti uzneseniu vyšetrovateľa Policajného zboru alebo povereného príslušníka Policajného zboru a nepodal v trestnej veci obžalobu príslušnému súdu alebo ad. 2.) Vyšetrovateľ Policajného zboru alebo poverený príslušník Policajného zboru nekonal na základe záväzného pokynu prokurátora. V tomto prípade však vyšetrovateľ Policajného zboru v Poprade konal na základe záväzného pokynu dozor vykonávajúceho prokurátora, ktorý následne sťažnosť žalobkyne proti vznesenému obvineniu zamietol a súčasne vo veci podal obžalobu.

34. Podľa ustanovenia § 19 ods. 1 -3 zákona č. 514/2003 Z.z., zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, právo na náhradu škody sa premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Najneskôr sa právo na náhradu škody premlčí za desať rokov odo dňa, keď bolo poškodenému doručené (oznámené) rozhodnutie, ktorým mu bola spôsobená škoda; to neplatí, ak ide o škodu na zdraví alebo škodu spôsobenú rozhodnutím podľa § 7 a 8. Lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov.

35. Premlčaním sa rozumie kvalifikované uplynutie času, v dôsledku ktorého nárok možno odvrátiť námietkou premlčania. Oprávnené vznesená námietka premlčania má za následok zánik nároku, t. j. zánik jeho súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho premlčané právo nemožno veriteľovi súdne priznať. Premlčaním právo samo o sebe nezániká, len sa oslabuje a to práve v tej zložke, ktorá predstavuje nárok. Právo naďalej existuje, avšak iba vo forme naturálnej obligácie, t. j. dobrovoľného plnenia zo

strany dlžníka. Ak na základe vznesenej námietky premlčania súd zistí, že nárok je premlčaný, z hľadiska procesnej ekonomiky už súd neskúma samotné meritum veci. Základnú úpravu premlčania obsahuje Občiansky zákonník v ustanoveniach § 100 až 114. V zmysle pravidla *lex specialis derogat legi generali* sa predmetná úprava premlčania použije pri absencii *lex specialis*, t. j. úpravy premlčania v osobitnom právnom predpise. V prípade zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci zákonodarca v osobitnom právnom predpise (zák. č. 514/2003 Z.z.) otázku premlčania nárokov z tejto zodpovednosti upravil, čím vylúčil aplikáciu všeobecnej úpravy premlčania podľa Občianskeho zákonníka. Začiatok premlčacej doby je v ust. § 19 ods. 1, 2 zák. č. 514/2003 Z.z. subjektívne určený okamihom doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie a objektívne určený okamihom doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bola spôsobená škoda. Pre plynutie objektívnej desaťročnej premlčacej doby pre uplatnenie nároku na náhradu škody nie je významné, kedy sa poškodený o nezákonnosti rozhodnutia dozvedel, prípadne, či bol v situácii, ktorá mu uplatnenie práva znemožňovala. Rozhodujúcou z hľadiska plynutia objektívnej premlčacej doby je v zmysle ust. § 19 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z.z. iba skutočnosť, kedy, nezávisle na úrovni vedomia (znalosti) oprávneného účastníka zodpovednostného vzťahu, došlo k vydaniu rozhodnutia, ktoré bolo príčinou vzniku škody (napr. rozsudok NS ČR z 11. 3. 2010, sp. zn. 30Cdo/3266/2008). Vedľa tzv. objektívnej premlčacej doby zák. č. 514/2003 Z.z. stanovuje pre uplatnenie nárokov zo zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonnými rozhodnutiami orgánov verejnej moci aj subjektívnu premlčaciu dobu, začiatok ktorej je určený subjektívne určenými atribútmi. Subjektívna premlčacia doba je trojročná a podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. začína plynúť odo dňa, kedy sa poškodený dozvie o škode a v prípade, ak je podmienkou pre uplatnenie práva na náhradu škody zrušenie rozhodnutia, plynie premlčacia doba odo dňa doručenia zrušujúceho rozhodnutia. Objektívna a subjektívna premlčacia doba tak začínajú plynúť a končia nezávisle od seba a všeobecne platí, že nárok na náhradu škody treba uplatniť v čase, kedy plynú ešte obe lehoty, t. j. lehota objektívna a v jej rámci lehota subjektívna. Márne uplynutie jednej z týchto lehôt má za následok premlčanie nároku na náhradu škody, a to aj v prípade, ak poškodenému plynie ešte druhá premlčacia doba.

36. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobkyňou uplatňované nároky sú viazané na rozhodnutie Okresného súdu Rožňava č.k. 1T/48/2012-372 zo dňa 21.06.2012, ktorým bolo trestné stíhanie voči žalobkyni zastavené, pretože skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci a ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 02.10.2012 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č.k. 8To/70/2012-408 zo dňa 02.10.2012. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaná si žalovaný nárok na náhradu škody neuplatnila v subjektívnej trojročnej lehote, plynúcej podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. odo dňa doručenia resp. oznámenia rozhodnutia, ktorým mala byť škoda spôsobená, resp. ktorým bolo takéto rozhodnutie zmenené alebo zrušené t. j. v danej veci od doručenia resp. oznámenia uznesenia Okresného súdu Rožňava č.k. 8T/70/2012-408 zo dňa 02.10.2012, ktoré nadobudlo právoplatnosť 02.10.2012, dňa 14.12.2012 teda minimálne od 15.12.2012. Posledným dňom hmotnoprávnej lehoty na uplatnenie žalovaného nároku bol deň 15.12.2015 s tým, že žalobkyňa navyše aj žiadosť o predbežné prerokovanie nároku doručila Ministerstvu vnútra SR až dňa 17.05.2017, t. j. po uplynutí subjektívnej premlčacej lehoty, ktorá je v spojení so vznesenou námietkou premlčania prekážkou pre vyhovieť žalobnému návrhu a preto súd žalobu v celom rozsahu zamietol. Na uvedenom, vzhľadom na vyššie uvedené nič nemení ani argumentácia žalobkyne, podľa ktorej podala žalobu v rámci objektívnej premlčacej lehoty, keďže, v čase podania žaloby jej už márne uplynula subjektívna premlčacia doba. S touto argumentáciou sa stotožnil aj Krajský súd Košice v bode 58. svojho uznesenia. Žalobkyňa poukazuje na Uznesenie ústavného súdu ÚS SR I. ÚS 455/2012 - 37 o ktorom tvrdí, že je možné analogicky ho použiť aj na daný prípad. V citovanom rozhodnutí sa jedná o iný predmet konania a predmetné uznesenie pojednáva o lehote týkajúcej sa ústavnej sťažnosti, nie civilnej žaloby o náhradu škody, preto nie je možná žiadna analógia.

37. Záverom súd dáva do pozornosti, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 ústavy nie je absolútne, ale práve v záujme zaistenia právnej istoty (čl. 46 ods. 4 v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy) podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie (napr. nález ÚS SR z 16. 12. 2008, sp. zn. II. ÚS 467/08). K takýmto zákonným predpokladom pritom nepochybne patrí aj uplatnenie nároku na náhradu škody v zákonom stanovenej premlčacej dobe. Vzhľadom na zamietnutie žaloby z dôvodu premlčania žalovaného nároku sa súd nezaoberal skúmaním ďalších zákonných predpokladov pre uplatnenie žalovaného nároku žalobkyňou obširne popísaných v žalobe. (Krajský súd Bratislava, sp. zn. 7Co/549/2015, zo dňa 17.02.2016).

38. Výrok o náhrade trov konania sa opiera o ustanovenie § 255 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého: (1) Súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. (2) Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo, § 257 Civilného sporového poriadku, podľa ktorého výnimočne súd neprizná náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa; v spojení s ustanovením § 262 ods. 1,2 Civilného sporového poriadku: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Ustanovenie § 257 CSP upravuje moderačné právo súdu, ktoré sa uplatňuje výnimočne, pričom výnimočnosť môže spočívať v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach u strán sporu. Úspešnou stranou sporu v konaní bola strana žalovaného (oboch pôvodne žalovaných), ktorá by tak mala nárok na náhradu trov konania voči neúspešnej žalobkyni. Súd však aplikoval ustanovenie § 257 CSP, a úspešnému žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, a to z dôvodov hodných osobitného zreteľa spočívajúcich v povahe a okolnostiach sporu, kedy sa žalobkyňa domáhala náhrady škody - vyplatením nemajetkovej ujmy v peniazoch a to spoločne a nerozdielne od žalovaných - Ministerstva vnútra SR a Generálnej prokuratúry SR titulom nezákonného rozhodnutia o vznesení obvinenia a začatí trestného stíhania. Aj napriek jej neúspechu v súdnom konaní, vzhľadom na okolnosti a povahu sporu a negatívne dopady na osobný ako aj profesionálny život žalobkyne, ktoré žalobkyňa dôsledne špecifikovala vo svojej žalobe súd považoval za neprímerane tvrdé a v rozpore s princípom spravodlivosti požadovať od žalobkyne v danej veci náhradu trov konania.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote do 15 dní od doručenia rozsudku, ktoré sa podáva na Okresnom súd Rožňava a o odvolaní rozhodne Krajský súd v Košiciach.

Podľa ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Podľa § 365 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Podľa odseku 2 citovaného § odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Podľa odseku 3 citovaného § odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 125 ods. 1,2,3 Civilného sporového poriadku podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. (2) Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. (3) Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (č. 233/1995 Z.z. - Exekučného poriadku).